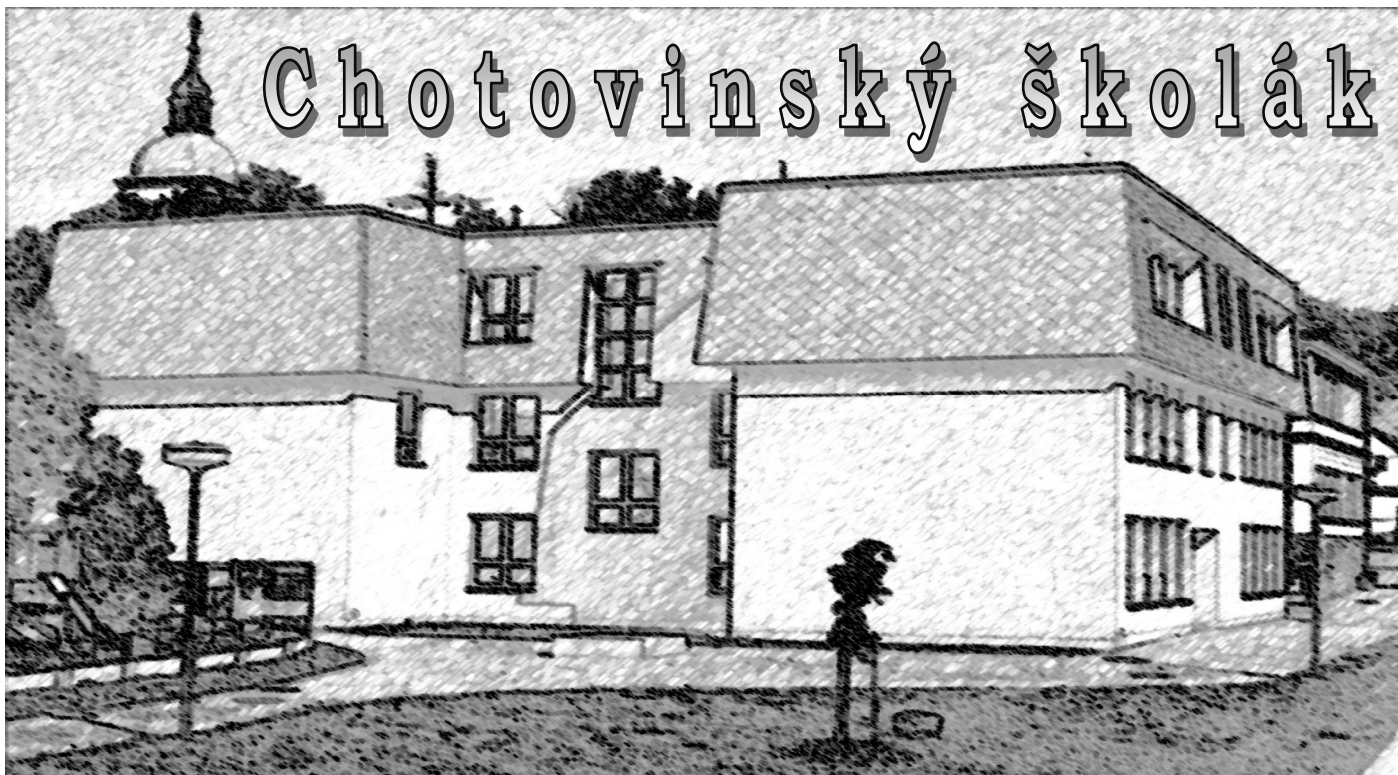

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH

ČÍSLO 5

ROČNÍK 2018/2019

Lednové okénko ředitele

Rok 2018 jsme uzavřeli se ziskem 6 744,42 Kč. Od státu jsme dostali na platy 18 632 485 Kč (vyčerpáno do koruny), od obce na provoz 2 570 000 Kč, výnosy ze služeb činily 387 000 Kč, z doplňkové činnosti (pronájmy) 114 150 Kč, z toho hala 70 000 Kč a na školním se vybralo přes 480 000 Kč. Obdrželi jsme návrh rozpočtu na rok 2019. Rozpočet je v mezích našeho očekávání. Nyní čekáme na definitivní určení nástinu financování pro další rok (nastane změna financování škol od roku 2020), abychom mohli případně letos přijmout opatření.

Do MŠ nastoupily v lednu další děti, které byly při zápisu přihlášeny s pozdějším datem nástupu, a tak je školka naplněná k maximální kapacitě. Ve školce proběhlo zhodnocení výchovně vzdělávací činnosti za první půlrok a naplánování další práce do konce školního roku.

Proběhlo i pololetní hodnocení práce žáků. 59,2 % žáků si odneslo ze školy domů na výpisu vysvědčení prospěl s vyznamenáním, 38 %

prospěl a 2,8 % neprospěl. Na prvním stupni prospělo s vyznamenáním 80,4 % a prospělo 17,9 % žáků. Na druhém stupni 27 % prospělo s vyznamenáním a 68,2 % prospělo. Snížené známky z chování a ani neomluvené hodiny nebyly. Věřím, že se většina žáků pokusí své výsledky ještě vylepšit.

Školní jídelna získala certifikaci pro vaření bezlepkové diety. Teď je na řadě vyřešit otázku financování, protože vaření diet stát finančně nezohledňuje a musí se pokrýt z jiných zdrojů.

Florbalistky 8. a 9. třídy jely jako pořadatelská škola reprezentovat na krajské přebory. Holky po boji obsadily 7. místo. Florbalistky 4. a 5. třídy vyhrály v okrese a budou ho reprezentovat na kraji. Florbalisti 4. a 5. třídy obsadili na okresních přeborech 2. místo. I tyto přebory (dívky, kluci) jsme pořádali. Žák 9. třídy se zúčastnil okresního kola dějepisné olympiády, kde ob-

sadil 7. místo a zároveň získal postup do krajského kola. Všem děkujeme za reprezentaci školy.

Žáci druhého stupně odjeli koncem ledna na lyžařský kurz do Pece pod Sněžkou. Zde se nám bohužel nevyhnula zranění a ani chřipek jsme nebyli ušetřeni.

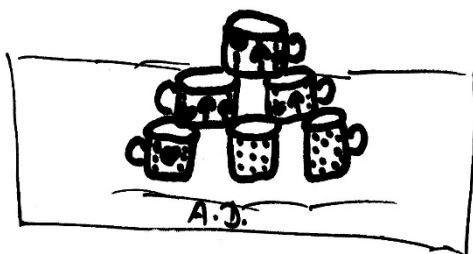
Petr Havlík – ředitel školy

Čteme rádi

Luke a Jon je prvotinou spisovatele Roberta Williamse. Knížka vypráví o tom, jak třináctiletý Luke prochází životem se svým otcem po tom, co mu zemřela matka při auto-nehodě. Luk je stydlivý kluk, který si rád maluje. Spolu s tátou se přestěhoval do malého městečka na severu Anglie a přes prázdniny se snaží zvyknout na místo, kam bude chodit do školy. Časem u jejich dveří zazvoní kluk, co bydlí kousek od nich. Jmenuje se Jon a Luke se s ním spřátelí. Lukův táta si na Jona rychle zvykne a nevadí mu, že k nim chodí. Jon žije u pěstounů, kteří nakonec skončí v nemocnici, a Lukův táta se rozhodne Jona adoptovat. Jestli se adopce povede a jak se bude později řešit smrt Lukovy matky, to už si přečtěte sami, víc neprozradím. Určitě se do knížky začtete tak rychle jako já, opravdu se četla výborně. Vůbec mi nevadilo, že příběh začíná smutně. Knížka se mi opravdu líbila, vypráví o pravém přátelství, které překoná všechny problémy. Rychle mě vtáhla do děje, cítil jsem se většinu času napjatě, protože jsem potřeboval co nejrychleji vědět, jak to všechno dopadne. Knížka je psána ich-formou a najdete v ní spoustu přímé řeči kvůli častým rozhovorům. Také mě zaujalo, že spisovatel je knihkupec a Luke a Jon je jeho prvotinou, která hned zaslouženě získala anglickou cenu National Book Tokens Prize a že je i vysoce ceněna kritikou a čtenáři. Kdyby vyšel druhý díl, určitě si ho přečtu, protože mě zajímá, jak se hlavní postavy mají.

Tomáš Hronek

Tři přání

Přála bych si, aby bylo více dobra než zla, aby byla doma pohoda, protože se nerada hádám a mám ráda veselo, abych neztratila své blízké, protože jsem nerada smutná.

Přála bych si, abych byla dobrá ve všem, na co sáhnu, lidé by pak nemuseli být naštvaní kvůli tomu, že mi nic nejde, abych měla kytaru nebo ukulele, protože mě baví zpívat, a kdybych k tomu mohla i hrát, bavilo by mě to ještě víc, abych měla křečka, protože mám ráda zvířata.

Přál bych si zdraví pro všechny, aby se chudí na zimu dostali ze studených ulic, aby se v Africe dostalo lidem a zvířatům pitné vody a jídla.

Přála bych si, aby všichni zůstali takoví, jací jsou, a měli se rádi, protože je to pro mě důležité, aby se vrátil čas, kdy jeden pes žil a já mohla být s ním.

Přála bych si talent na zpěv, protože mě baví zpívat, ale mám falešný hlas, abych byla více úspěšná v životě, nejlépe v psaní knih, protože mě baví psát a vymýšlet příběhy, abych měla v pokoji zrcadlo,

protože se nemám kde na sebe koukat a musím chodit jinam.

Přál bych si, abych byl v životě šťastný, protože nechci být smutný, jen někdy, abych dobře vychoval své děti a abych zažil veselé Vánoce jako minulý rok.

Přála bych si koně, protože mě hrozně baví se o něj starat a sním o něm už dlouho, přála bych si naučit se malovat, protože to moc neumím, a objet celou Evropu, protože mě zajímají různé kultury a zvyky.

Přál bych si zimu, ve které by byl sníh po celé tři zimní měsíce, protože už dlouho taková zima nebyla, také mír mezi lidmi, národy či státy, protože kdyby byl problém, mohli by si všichni pomoci, dohodnout se, přál bych si, aby lidé neničili planetu, protože zároveň ničí sami sebe a nevědomky by se mohli třeba i vyhubit.

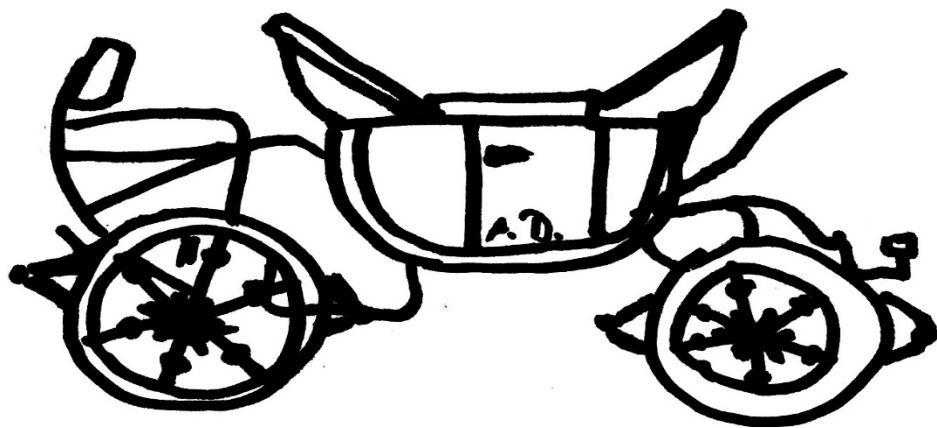
Přála bych si, aby se už nevyhlašovaly války, protože už bych nikdy nemusela vidět rodinu a kamarády, přála bych si umět rozeznat špatné od dobrých, protože bych pak věděla, komu věřit, a komu ne.

Šťastlivci ze sedmé a osmé třídy

Vivat dějepis

Ve středu 16. ledna jsem měl možnost poměřit si své dějepisné znalosti se svými vrstevníky v okresním kole Dějepisné olympiády. Celá akce se konala v prostorách Domu dětí a mládeže v Táboře. Všichni zúčastnění se nejdříve shromáždili v jedné místnosti, kde nám byla vysvětlena pravidla a průběh testu. Poté jsme se rozdělili na dvě poloviny. Jedna zůstala a druhá se přesunula do jiné místnosti. Sedli jsme si, dostali testy a pan učitel, který na nás dohlížel, spustil čas. Hrál se nejen o správné odpovědi, ale také o čas. Čas byl v letošním okresním kole důležitý, protože v případě shodného počtu bodů se pro určení pořadí přihlíželo i k času odevzdání testu. Otázky byly většinou lehké, avšak někdy v nich byly skryty chytáky. V testu jsem narazil i na celkem těžké otázky, kterých ale nebylo moc a na jejich řešení nepřišel asi nikdo, což jsem si potvrdil, když jsem o testu mluvil s některými účastníky, ale také počtem bodů ve výsledkové listině.

Celkově mi Dějepisná olympiáda udělala radost a jsem rád, že jsem se jí mohl zúčastnit a poměřit se s ostatními žáky, kteří mají rádi historii. Umístil jsem se na sedmém místě ze třiceti šesti soutěžících, ale tím má cesta Za poznáním, za obchodem i za prací nekončí. Cesty jako tepny civilizace – tak zní letošní tematické zaměření. Do krajského kola soutěže totiž postupuje nejen vítěz kola okresního, ale

i všichni úspěšní řešitelé, kteří dosáhli alespoň 60 % z maximálního počtu bodů.

Přečtu si několik kapitol Z dějin české každodennosti. Tak zní název doporučené literatury pro krajské kolo a ke konci března se vydám na další cestu, tentokrát do Českých Budějovic. Doufám, že znovu prověřím své znalosti a dozvím se nejen něco nového o historii, ale hlavně o sobě.

Jaroslav Kořený

Novoroční balet

Novoroční koncert Vídeňských filharmoniků se neobejde bez světoznámého valčíku od Johanna Strausse Na krásném modrém Dunaji. Tuto půvabnou hudbu doplnilo několik baletních tanečníků svým vystoupením a naši žáci svými názory.

Já si o baletu myslím, že je to velmi ladný tanec. Opravdu se mi líbí. Při této skladbě se mi líbila choreografie. Všichni tanečníci měli modré kalhoty i vestičku a bílé košile, tanečnice zas modrozelené šaty. Krásně se k hudbě kostýmy i jejich barva hodily. Myslím si, že při baletu je nejdůležitější kontakt v páru. Partneri si musí vzájemně věřit.

Mně osobně se balet líbí především proto, že je něžný a klidný. Když se dívám na balet, představím si skoro vždy pohádku. Líbí se mi krásné šaty baletek a jejich ladnost

při tanci, lehkost, s jakou tanečníci skladbu předvádějí.

Líbilo se mi, že to bylo takové hravé a zároveň perfektně naučené. Přemýšlela jsem, jak dlouho se musí tanečníci podobnou skladbu učit, kolik úsilí je to stojí. Tato skladba spolu s tancem by mě dokázala uklidnit.

Jako malá jsem vždycky chtěla být baletkou. Pak jsem si ale uvědomila, že bych to nemusela zvládnout, protože asi nemám tolik talentu a musela bych mu věnovat skoro veškerý svůj volný čas. Závídím baletkám, jaké ladné a krásné pohyby dokáží vykouzlit.

Balet mi přijde úžasný. Už od malička se mi moc líbil. Jednou bych se na něj chtěla podívat na živo, třeba na Labutí jezero nebo Louskáčka.

Baletky z osmé třídy

Plechtet

Přijeli k nám muzikanti, kteří si říkají Brassket, a předvedli nám, co všechno dokážou zahrát na dechové žesťové hudební nástroje. Přivezli pozoun, dvě trubky a tubu. Dozvěděla jsem se, že tyhle nástroje jsou vlastně kousek plechu, který je smotaný a na který se hraje. Překvapilo mě, že když se vezme hadice ze zahrady, trychtýř a nátrubek a všechno se to pospojuje a foukne se do nátrubku, zní to jako trumpeta. Také mě zaujalo, že když se dá do pozounu dusítko, vyloudí zvuk, jako by kuňkala žába. Nevěděla jsem, že tón se tvoří bzučením. Moc se mi to líbilo.

Koncert se mi líbil, protože mám hudbu ráda. Líbil se mi také proto, že nám hráli krásné známé písničky ze seriálů, filmů a my jsme mohli tleskat do rytmu. Také mě zaujalo, že v pauzách mezi písničkami nás muzikanti bavili a vyprávěli nám o nástrojích. Dokonce jsme mohli i sami na nástroje hrát. Někteří z nás šli před muzikanty, do ruky dostali třeba triangel, tamburínu, rumbakoule a další nástroje a společně jsme vytvořili orchestr. Koncert trval asi padesát minut. Užili jsme si to.

Koncert se mi líbil, protože jsem znala všechny písně, které tam hráli. Myslela jsem, že zahrají jenom jednu nebo dvě písničky, ale bylo jich mnoho a obdivuji, že jich zahráli tolik. Dozvěděla jsem se, že čím je nástroj větší, tím je také větší nátrubek.

Koncert se mi líbil, protože jsme se v mnohém poučili. Líbila se mi paní Katka, která to vše uváděla. Písničky, které hráli, jsme doprovázeli tleskáním, dupáním, luskáním na prsty nebo zpíváním. Už víme, že když jsou v kapele čtyři, říká se jim

kvarteto. Koncert se jim moc povedl, byl vtipný. Škoda, že nebyl delší.

Koncert se mi líbil, protože tam hráli písničku ze seriálu Simpsonovi a já se na ně ráda dívám. Vůbec jsem nevěděla, že to dokážou na žesťové nástroje zahrát. A když hráli Saxánu, tak to se jim taky povedlo. Také hráli pomalou písničku a ta byla krásná. Skoro všechny písničky jsem poznala. Někdy jsem se zasmála, protože říkali a dělali různé vtipky.

Hudbymilovni z páté třídy

Jako v hotelu

Přijeli k nám studenti oboru kuchař-číšník pod vedením Martiny Friedlové, učitelky odborného výcviku, ze Střední školy obchodu, služeb a řemesel a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky v Táboře a předvedli nám svůj projekt.

Projekt o správném stolování při slavnostních příležitostech a společenských chvílích mě zaujal. Dozvěděli jsme se, co se mezi takové chvíle řadí, jak se při nich chovat a hlavně jak správně prostřít stůl. Také jsme zjistili, jak připravit ubrousky do různých tvarů, na co se používají jaké příbory a skleničky. Mně osobně se projekt líbil, bylo v něm řečeno vše podstatné o této problematice a jak žáci, tak paní učitelka působili pozitivně. Byl bych rád, kdyby k nám na školu přijeli i příští rok.

Jakub Smetana

Prezentace se mi líbila. Naučil jsem se spoustu nových věcí, například názvy skleniček, příborů či názvy vín. Nevěděl jsem, že záhyb na noži na rybu se využívá k navinutí páteře živočicha. Také už vím, kdo má přednost ve dveřích při příchodu ke schodům nebo ke stolu. Bavilo mě skládání ubrousků. Když jsme

se všichni podělili o svoje tradice při štedrovečerní večeři, bylo to zajímavé. Nakonec jsme dostávali čokoládu, která byla výborná. Rád bych někdy viděl něco podobného.

Šimon Štarman

Předvedené stolování se mi líbilo, protože všichni působili velmi uvolněně a sympaticky. Jsem ráda, že nás do všeho zapojovali. Přišla jsem o něco později a mrzí mě, že jsem prošvihla skládání ubrousku. Třeba jsem nevěděla, jakou vidličku nebo skleničku si při různých příležitostech vzít. Je dobře, že byla u všeho ukázka. Odnášim si nějaká pravidla stolování, která se budu snažit dodržovat.

Barbora Žilková

Hodina stolování se mi moc líbila. Naučil jsem se slavnostně prostřít, třeba na nedělní oběd. Sám jsem si mohl zahrát na hostitele i doma. Nápadné dekorace z ubrousků pak zaujaly celou rodinu. Připadal jsem si jak ve velkém hotelu.

Josef Branštýl

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY

ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza

REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Anežka Doudová, Tereza Holubová

TISK: tiskárna ABC CHOTOVINY

